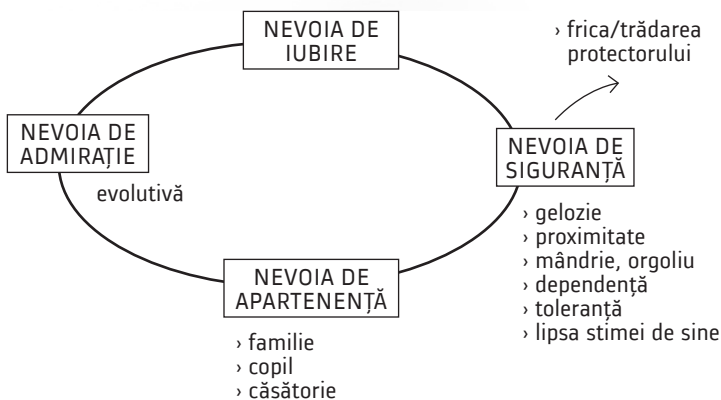

15 ianuarie 2011

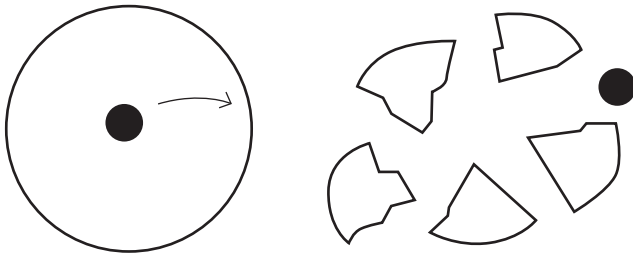
HARTA RELAȚIEI

Stai în cercul ăsta închis și la un moment dat una dintre nevoi devine mai puternică. La mine, nevoia de siguranță. Și atunci renegi tot: renegi părinți, renegi frați, te renegi pe tine, doar ca să nu pierzi ceea ce e pentru tine siguranță, pământ stabil. Negi ceea ce simți, negi ceea ce vezi, ceea ce auzi.

Îmi amintesc ce am simțit prima dată când am văzut o poză, cu el și cu o ea. Am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare, că s-a cutremurat pământul și că nu mai există centrul, nucleul de stabilitate. Ca și cum ceea ce era o sferă (globul pământesc, dacă vrei) și-a pierdut axul în jurul căruia se învârtește și atunci s-a dezintegrat în bucăți care își caută fiecare un loc de care să se prindă... De fapt, ăsta a fost al doilea cutremur...

Ai văzut vreodată cum se sparge un glob? Bucăți, bucățele. Imaginează-ți asta pe un organism viu, și fiecare bucățică are viață, dar nu știe să trăiască în afara unității create de glob. Și atunci se mișcă în derivă, înnebunită, disperată să fie iar parte din întreg, să readucă lucrurile în stadiul anterior.

Doar că centrul, nucleul, nu mai e sigur, nu mai e de încredere.

Ei bine, ce faci în acest caz?

Îl recreezi. Îți spui că ți se pare, că, dacă te uiți în jur, nimic nu s-a schimbat. El este încă acolo, lângă tine sau, mai bine-zis, în casă cu tine. Și alegi să ignori cutremurul interior pentru siguranța exterioară. Ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Așterni uitarea.

Pui bucațelele la loc, așa cum te pricepi. E un glob lipit, sigur nu mai e ca la început, dar ce contează? Important este să fii din nou în siguranță.

Cred că avem fiecare o altă limită de toleranță la numărul de cutremure pe care îl suportăm. Oare câte cutremure a suportat globul meu?

Primul a fost, în mod cert, cel mai grav. Și, de fapt, e logic să fie așa. Am auzit că cele mai dureroase operații sunt pe os - dacă trebuie să te operezi la un genunchi, prima dată e cel mai rău - nu știi ce te așteaptă, așa că durerea și recuperarea ți se vor părea cel mai mare calvar din viața ta. A doua operație nu mai e teritoriu necunoscut - deși te doare la fel de rău, recuperarea este la fel de grea, te-ai familiarizat cumva inclusiv cu patul de spital. Dacă la prima operație ai avut coșmaruri cu cărucior cu roțile, acum știi că, la capătul drumului, vei fi bine.

Știi ce e surprinzător? Că cele mai puternice cutremure nu au fost neapărat cele care au coincis cu niște evenimente exterioare grave. Dacă te gândești la principiul cauză-efect, ai zice, de exemplu, el a făcut ceva (m-a înșelat), eu am aflat și zbang, efectul, cutremurul.

Ei bine, la mine zguduirea interioară nu a venit așa, pe evenimente majore, ci pe chestii aparent foarte mici, mărunte, insignifiante la prima vedere.

Prima dată a fost într-o seară când mi-a spus că vrea să ne despărțim. Nu se întâmplase nimic, absolut nimic care să conducă la așa ceva. Cel puțin în mintea mea. Dar nu și în a lui.

Eram studenți pe vremea aceea, locuiam în cămin. Cu câteva zile înainte, venise la mine în vizită un tip pe care

Îl știam de acasă. Rămânea în oraș o noapte, iar noi aveam în cameră un pat liber. L-am lăsat să doarmă acolo. Asta a fost tot - un gest de omenie și atât. Pentru Șerban însă a fost altfel...

Când mi-a spus că vrea să ne despărțim, am trăit prima dezintegrare. Pe de o parte, mi se părea ireal. Pe de altă parte, eram în stare să fac orice ca să împiedic despărțirea.

Era seară, întuneric. Plângeam și îi spuneam că nu înțeleg - chiar nu înțelegeam. Nu voiam să îl supăr mai rău, așa că în secunda următoare ziceam „*da, ai dreptate, am greșit*”, deși nici până azi nu știu ce greșisem. Tot ce conta în acel moment era să îl fac să își retragă cuvintele, să le șteargă, să am impresia că nu au existat.

Eram ca bucașica vie, desprinsă din glob, disperată să regăsească întregul, stabilitatea. Și atunci mi-a cerut o dovadă de încredere: să mă las în cădere liberă, pe spate. Am făcut-o și m-a prins, nu m-a lăsat să cad. Mi-a fost frică. Plângeam, mi se părea complet absurd, nenatural... dar am făcut-o.

Și apoi, când m-a strâns în brațe, tabla a redevenit goală, cuvintele care voiam să dispară, au dispărut.

Știi senzația aceea pe care ți-o creează o tablă complet scrisă, pe care parcă nu o poți cuprinde cu mintea și dintr-odată cineva șterge tot cu buretele și tabla e din nou goală? Cam asta a fost senzația...

Acum totul mi se pare hilar. Îmi vine să râd, într-un râs amar. Mă văd pe mine, lăsându-mă pe spate și mă gândesc: „*ce spectacol grotesc, doi oameni care își caută încrederea, fiecare în celălalt...*”